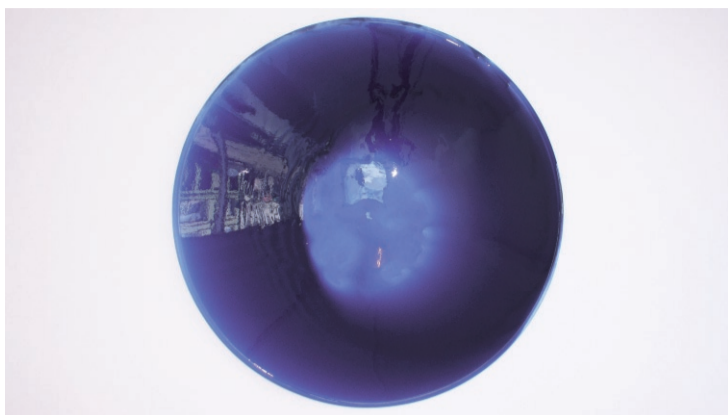

Kultur Kunst

Blå parabol: Serina Erfjords *Normal Blue* viser flytende blå olje på en sakte rotende tallerken. På grunn av rotasjonene renner ikke oljen ned, men holdes på plass.

Væren og intet

Det hvitmalte lokalet er tomt, bortsett fra to objekter.

This is the three R's
The three R's:
Repetition, Repetition,
Repetition

THE FALL, «REPETITION» (1978)

OK, det er hit du skal gå hvis du er piss lei denne trenden med å bruke utstillingslokalet til megalomane eksesser der alt balanserer faretruende nær den grensen der det slår over i ren uryddighet og forbannet rot. Eller, for all del, hvis din irritasjon over sjokkstrategier og kunstnerens insistering på egen tilstedeværelse i arbeidet har vokst seg større enn hva som er godt. Ikke at noe av dette er et problem for meg, men jeg skal ikke nekte for at det i dette øyeblikket er litt ok med en utstilling som beholder dynamikken intakt med relativt få midler.

Serina Erfjords debut er nemlig en slags *return to the white cube* – det hvitmalte lokalet er tomt, bortsett fra to objekter som står i et subliment avhengighetsforhold til hverandre. Det ene er en merkelig konstruksjon med en sag og en høyttaler – jeg vet ikke helt hvordan, men lyden av sagan kan fornemmes, selv om man ikke legger merke til den med det samme man kommer inn fra gaten – en lavmælt, konstant tone som direkte relaterer til hva som under alle omstendigheter er det viktigste her: en sakte roterende blåmalt parabol tallerken (jeg trodde det var keramikk til å begynne med, og lurte fælt på hvor hun fant en såpass stor ovn å brenne den i), dekket av olje som flyter rundt i takt med den sakte bevegelsen, uten at det noensinne faller en dråpe på gulvet.

Theremin. Disse gjenstandene er alt vi har å forholde oss til, noe som øyeblikkelig gjør resten av lokalet til en slags institusjonell forsterker. Den direkte opplevel-

sen av å stå foran denne gigantiske skiven – der midtpartiet er noe lysere blå enn resten, og oljen tregt endrer retning – med denne konstante tonen fra sagan inni hodet (litt som en primitiv theremin i minnet av en sci-fi-film fra en tid som ikke lenger finnes), er at man momentant begynner å reflektere over slike ting som universets uendelighet og ens egne begrensninger, selv om man ikke vil. Det er en del opplagte grunner til at jeg ikke vil akkurat her og nå, først og fremst fordi det ikke nødvendigvis er det som er det interessante her.

For når jeg har radert ut alle

Midlene er kanskje små, men effekten er desto større.

disse vektløse kosmologiske tendensene fra bakhodet, blir dette i første rekke en problemstilling rundt materialitet – som her altså er en parabol (en mottager av informasjon), en sag (et verktøy) og olje (en substans som bærer med seg så mange lag av informasjon at det stadig bryter ut kriger på grunn av den) – kontra den immaterialiteten som jeg nettopp internt nedkjempet for å kunne se dette ordentlig. I forlengelse av dette blir det også umulig å styre unna grunnleggende motsetningsforhold mellom hva vi vet og hva vi ikke vet. Eller tiden det tar; jeg er ikke til stede veldig lenge foran arbeidet til Erfjord, men hvem vet hvor lenge det vil være til stede i meg? Dette er også en debut, så jeg velger å se det som en god begynnelse. Midlene er kanskje små, men effekten er desto større. Og det ser kanskje uskyldig ut, men ingen er helt uskyldig.

TOMMY OLSSON

ANMELDELSE

SERINA ERFJORD

Repeat

Entrée, Bergen. Varer til 29. mars